

ΝΤΕΨ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΕΦΤΑ ΧΡΟΝΩΝ, ο πατέρας μου γύρισε από το μέτωπο με άδεια μιας εβδομάδας. Δουλειά του ήταν να καθαρίζει το έδαφος μετά τη δράση των στρατιωτών της Δημοκρατίας· έτσι, τον περισσότερο καιρό έλειπε και η μαμά έμενε πίσω και μεγάλωνε εμάς τα αγόρια μόνη της. Όταν γύρισε σπίτι εκείνη τη φορά, οι αστικές περιπολίοι έκαναν μια επιθεώρηση ρουτίνας στο σπίτι μας κι έπειτα πήραν τον μπαμπά στο τοπικό αστυνομικό τμήμα για ανάκριση. Φαντάζομαι πως είχαν βρει κάτι ύποπτο.

Η αστυνομία τον έφερε πίσω με δυο σπασμένα χέρια και το πρόσωπό του καταματωμένο και μελανιασμένο.

Κάμποσες νύχτες αργότερα βούτηξα μια μπάλα θρυμματισμένο πάγο σε ένα δοχείο με βενζίνη, άφησα ένα παχύ στρώμα από το υγρό να καλύψει τον πάγο και του έβαλα φωτιά. Έπειτα, χρησιμοποιώντας μια σφεντόνα, τον εκτόξευσα στο εσωτερικό του τοπικού αστυνομικού τμήματος μέσα από ένα ανοικτό παράθυρο. Θυμάμαι τα οχήματα της πυροσβεστικής που εμφανίστηκαν λίγο αργότερα στη γωνία με τις σειρήνες τους να ουρλιάζουν, και τα καμένα ερείπια της δυτι-

κής πτέρυγας του κτιρίου της αστυνομίας. Ποτέ δεν έμαθαν ποιος το είχε κάνει, ούτε εγώ ανέλαβα την ευθύνη. Έτσι κι αλλιώς, δεν υπήρχαν στοιχεία. Είχα διαπράξει το πρώτο μου τέλειο έγκλημα.

Παλιότερα η μητέρα μου ονειρευόταν ότι θα κατάφερνα να διακριθώ παρά την ταπεινή μου καταγωγή. Ότι θα γινόμουν επιτυχημένος ή ακόμα και διάσημος.

Πράγματι έγινα διάσημος, αλλά νομίζω ότι άλλο πράγμα είχε κατά νου.

Η νύχτα έχει πέσει ξανά, σαράντα οχτώ ώρες από τη στιγμή που οι στρατιώτες σημάδεψαν την πόρτα του σπιτιού της μητέρας μου.

Περιμένω σε ένα μισοσκότεινο στενό, ένα τετράγωνο από το Κεντρικό Νοσοκομείο του Λος Άντζελες, και βλέπω το προσωπικό να μπαινοβγαίνει από την κύρια είσοδο. Είναι μια συννεφιασμένη νύχτα χωρίς φεγγάρι και δεν μπορώ να ξεχωρίσω ούτε το ετοιμόρροπο σήμα του Μπανκ Τάουερ στην κορυφή του κτιρίου. Ηλεκτρικά φώτα είναι αναμμένα σε όλους τους ορόφους – μια πολυτέλεια που μόνο τα κυβερνητικά κτίρια και οι κατοικίες όσων ανήκουν στην ελίτ είναι σε θέση να διαθέτουν. Μια σειρά από στρατιωτικά τζιπ στον δρόμο περιμένουν την έγκριση για να μπουν στους υπόγειους χώρους στάθμευσης. Κάποιος ελέγχει τα στοιχεία τους. Μένω ακίνητος, με τα μάτια μου καρφωμένα στην είσοδο.

Απόψε δείχνω πολύ τσίλικος. Φοράω τα καλά μου πατούμενα – ένα ζευγάρι αρβύλες από σκούρο δέρμα που έχουν μαλακώσει με τον καιρό, με γερά κορδόνια και ασάβλινη μύτη. Τις αγόρασα χρησιμοποιώντας εκατόν πενήντα πιστωτικές μονάδες από το απόθεμά μας. Κάτω από τη σόλα της καθεμιάς έχω χωμένο ένα μαχαίρι. Σε κάθε μου βήμα νιώθω το δροσερό μέταλλο να ακουμπάει στο δέρμα μου. Το μαύρο μου παντελόνι είναι χωμένο μέσα στις αρβύ-

δες, ενώ στις τσέπες μου έχω ένα ζευγάρι γάντια κι ένα μαύρο μαντίλι. Γύρω από τη μέση μου έχω δεμένο ένα σκούρο μακρυμάνικο πουκάμισο. Τα μακριά μαλλιά μου χύνονται στους ώμους μου. Αυτή τη φορά έχω βάψει τις κατάξανθες πλεξούδες μου με κατάμαυρο σπρέι, που τις κάνει να μοιάζουν ίες και τις έχω βουτήξει σε αργό πετρέλαιο. Νωρίτερα η Τες είχε δώσει πέντε μονάδες για να αποκτήσει έναν κουβά με αίμα μικρού γουρουνιού σε κάποιο σσκάκι πίσω από ένα εστιατόριο. Έχω πασαλείψει μ' αυτό τα χέρια μου, το στομάχι μου και το πρόσωπό μου. Έχω επίσης ζωγραφίσει λωρίδες από λάσπη στα μάγουλά μου, για κάθε ενδεχόμενο.

Το νοσοκομείο καταλαμβάνει τους πρώτους δώδεκα ορόφους του κτιρίου, αλλιά ενδιαφέρομαι μόνο για τον έναν απ' αυτούς, που δε διαθέτει παράθυρα. Είναι ο τρίτος όροφος, όπου στεγάζονται τα εργαστήρια, εκεί όπου βρίσκονται τα δείγματα αίματος και τα φάρμακα. Το εξωτερικό του τρίτου ορόφου είναι εντελώς κρυμμένο πίσω από περίτεχνα ανάγλυφα και φθαρμένες σημαίες της Δημοκρατίας. Πίσω από την πρόσοψη υπάρχει ένας τεράστιος όροφος δίχως χωριστά δωμάτια και πόρτες – μία και μοναδική τεράστια αίθουσα γεμάτη γιατρούς και νοσοκόμες κρυμμένους πίσω από λευκές μάσκες, δοκιμαστικούς σωλήνες και σταγονόμετρα, κλιβάνους και φορεία. Το ξέρω γιατί έχω βρεθεί εκεί. Ήταν τη μέρα που απέτυχα στη Δοκιμασία μου, τη μέρα που υποτίθεται ότι θα πέθαινα.

Το βλέμμα μου σαρώνει τους πλευρικούς τοίχους του πύργου. Κάποιες φορές έχω καταφέρει να διεισδύσω σε ένα κτίριο διατρέχοντας το εξωτερικό του, αν βέβαια υπάρχουν μπαλκόνια για να κρεμαστώ και μαρκίζες για να ισοροπήσω. Κάποτε αναρριχήθηκα σε ένα τετραώροφο κτίριο σε λιγότερο από πέντε δευτερόλεπτα. Όμως αυτός ο πύργος είναι εντελώς λείος, χωρίς προεξοχές, από όπου θα μπορούσα να πιαστώ. Είμαι αναγκασμένος να φτάσω στο εργαστήριο από το εσωτερικό. Παρόλο που ο καιρός είναι ζεστός,

αισθάνομαι ένα αδιόρατο ρίγος και εύχομαι να είχα ζητήσει από την Τες να έρθει μαζί μου. Όμως είναι πιο εύκολο να συληλάβεις δύο εισβολείς αντί για έναν. Φροντίζω να σιγουρευτώ ότι κάτω από την μπλουζα μου φοράω το μενταγιόν μου.

Ένα μοναχικό βαν της Ιατρικής Υπηρεσίας σταματάει πίσω από τα στρατιωτικά τζιπ. Κάμποσοι στρατιώτες πηδούν έξω και χαιρετούν τις νοσοκόμες, ενώ άλλοι ανοίγουν τα κιβώτια που μεταφέρει το βαν. Ο αρχηγός της ομάδας είναι ένας μελαχρινός νεαρός με ολόμαυρη στολή αξιωματικού, που πάνω της γυαλίζουν δυο σειρές κουμπιά. Προσπαθώ να ακούσω τι λέει σε μία από τις νοσοκόμες.

«...από την περιοχή γύρω από τις όχθες της λίμνης». Ο άντρας σφίγγει τα γάντια του. Το μάτι μου πέφτει στο όπλο που έχει στη ζώνη του. «Απόψε οι άντρες μου θα φρουρούν τις εισόδους του νοσοκομείου».

«Μάλιστα, κύριε λοχαγέ» λέει η νοσοκόμα.

Ο άντρας τη χαιρετάει στρατιωτικά. «Λέγομαι Μίτιας. Αν έχετε ερωτήσεις, μπορείτε να απευθύνεστε σε μένα».

Περιμένω ώσπου οι στρατιώτες να διασκορπιστούν στην περιμετρο του νοσοκομείου και ο άντρας που λέγεται Μίτιας να απορροφηθεί από την κουβέντα με δύο από τους άντρες του. Κι άλλα ασθενοφόρα έρχονται και φεύγουν αφήνοντας στρατιώτες, άλλους με σπασμένα άκρα, άλλους με σκισίματα στο κεφάλι τους ή τραύματα στα πόδια. Παίρνω μια βαθιά ανάσα κι έπειτα βγαίνω από το σκοτάδι και προχωράω τρεκλίζοντας προς την είσοδο του νοσοκομείου.

Πρώτη με εντοπίζει μια νοσοκόμα, λίγο έξω από την κεντρική πύλη. Το βλέμμα της κολλάει στο αίμα που έχω στα χέρια και στο πρόσωπό μου. «Μπορώ να κάνω εισαγωγή, ξαδερφούλα;» της φωνάζω. Μορφάζω από φανταστικό πόνο. «Υπάρχει κανένα δωμάτιο απόψε; Έχω να πληρώσω».

Με κοιτάζει ψυχρά, χωρίς έλεος, κι έπειτα επιστρέφει στο ντοσιέ της για να σημειώσει κάτι. Μάλλον δεν εκτιμά το υποκοριστικό «ξασερφούλα». Στον λαιμό της κρέμεται μια ταυτότητα. «Τι συνέβη;» ρωτάει.

Πάω κοντά της, διπλώνομαι στα δύο και πέφτω στα γόνατα. «Έμπλεξα σε καβγά» λέω αγκομαχώντας. «Νομίζω ότι με μαχαίρωσαν».

Μετά απ' αυτό η νοσοκόμα δε μου ρίχνει ούτε ένα βλέμμα. Τελιώνει το γράψιμό της κι έπειτα κάνει ένα νεύμα προς τους φρουρούς. «Ψάξτε τον».

Μένω ακίνητος, ενώ δύο στρατιώτες μού κάνουν σωματικό έλεγχο για όπλα. Όταν αγγίζουν τα χέρια και το στομάχι μου, αφήνω κραυγές πόνου. Δε βρίσκουν τα μαχαίρια που έχω κρυμμένα στις αρβύλλες μου. Βγάζουν ένα μικρό πουγκί με πιστωτικές μονάδες που έχω περασμένο στη ζώνη μου· είναι η πληρωμή μου για την εισαγωγή μου στο νοσοκομείο. Βεβαίως.

Αν ήμουν κανένα καταραμένο πλουσιόπαιδο, θα με είχαν δεχτεί χωρίς χρέωση. Ή θα είχαν στείλει αμέσως γιατρό στο σπίτι μου.

Όταν οι στρατιώτες κάνουν σήμα στη νοσοκόμα ότι όλα είναι εντάξει, εκείνη μου δείχνει προς την είσοδο. «Η αίθουσα αναμονής είναι στα δεξιά. Περάστε και καθίστε».

Την ευχαριστώ και κατευθύνομαι τρεκλίζοντας προς τις συρόμενες πόρτες. Ο άντρας με το όνομα Μίτιας με παρατηρεί εξονυχιστικά ενώ περνάω από μπροστά του. Ακούει με υπομονή όσα του λέει ένας από τους στρατιώτες του, αλλά τον βλέπω να παρατηρεί σχολαστικά το πρόσωπό μου, ίσως και το κάνει από συνήθειο. Δεν παραλείπω να καταγράψω κι εγώ το δικό του.

Οι τοίχοι του νοσοκομείου έχουν ένα απόκοσμο λευκό χρώμα. Στα αριστερά μου βλέπω τον χώρο αναμονής, όπως ακριβώς μου είπε η νοσοκόμα· είναι μια τεράστια αίθουσα, με ανθρώπους που

φέρουν τραύματα κάθε μεγέθους και μορφής. Πολλοί απ' αυτούς βογκάνε από τον πόνο — ένας είναι ξαπλωμένος ακίνητος στο πάτωμα. Δεν τοημώ να μαντέψω πόση ώρα βρίσκονται εδώ κάποιοι απ' αυτούς, ούτε πόσα αναγκάστηκαν να πληρώσουν για να μπου. Καταγράφω τα σημεία που στέκονται όλοι οι στρατιώτες — δύο δίπλα στο παράθυρο της γραμματέα, δύο δίπλα στην πόρτα του γιατρού στο βάθος, κάμποσοι κοντά στο ασανσέρ· όλοι τους φορούν ταυτότητες— κι έπειτα ρίχνω το βλέμμα στο πάτωμα. Πλησιάζω την πιο κοντινή πολυθρόνα και κάθομαι. Αν μη τι άλλο, το χτυπημένο μου γόνατο βοηθάει τη μεταμπίεσή μου. Για κάθε ενδεχόμενο, κρατάω τα χέρια μου κολλημένα στα πλευρά μου.

Περιμένω μετρώντας νοερά δέκα λεπτά, όσο χρειάζεται για να φτάσουν νέοι ασθενείς στην αίθουσα αναμονής κι έτσι να μειωθεί το ενδιαφέρον των στρατιωτών για μένα. Έπειτα σηκώνομαι όρθιος, κάνω ότι παραπατώ και πάω να στηριχτώ στον στρατιώτη που βρίσκεται πιο κοντά μου. Το χέρι του πάει αντανακλαστικά στο όπλο του.

«Κάτσε κάτω» λέει.

Σκοντάφτω και πέφτω πάνω του. «Θέλω να πάω στην τουαλέτα» ψιθυρίζω με βραχνή φωνή. Το χέρι μου τρέμει καθώς αρπάζομαι από τη μαύρη στολή του για να ανακτήσω την ισορροπία μου. Ο στρατιώτης με κοιτάζει ανδιασμένος, ενώ ένας άλλος χασκογελάει. Βλέπω τα χέρια του να πλησιάζουν τη σκανδάλη του όπλου του, όμως ένας από τους άλλους στρατιώτες κουνάει το κεφάλι του. Οι πυροβολισμοί απαγορεύονται στο νοσοκομείο. Ο στρατιώτης με σπρώχνει για να με απομακρύνει και δείχνει με το όπλο του προς το βάθος του διαδρόμου.

«Άντε» μου πετάει. «Πήγαινε να σκουπίσεις τα αίματα από τα μούτρα σου. Και αν τοημήσεις να με αγγίξεις ξανά, θα σε κάνω σουρωτήρι».

Τον αφήνω και σχεδόν πέφτω στα γόνατα. Έπειτα κάνω μεταβο-

λή και προχωρώ τρεκλίζοντας προς την τουαλέτα. Οι δερμάτινες αρβύλες μου τριζοβολούν πάνω στα πλακάκια του δαπέδου. Νιώθοντας πάνω μου τα βλέμματα των στρατιωτών, μπαίνω στην τουαλέτα και κλειδώνω πίσω μου την πόρτα.

Δεν πειράζει. Σε δυο λεπτά θα με έχουν ξεχάσει. Και θα περάσουν κάμποσα λεπτά ακόμη προτού ο στρατιώτης απ' τον οποίο αρπάχτηκα πάρει είδηση ότι η ταυτότητά του λείπει.

Αφού βρίσκομαι στην τουαλέτα, δεν υπάρχει λόγος να συνεχίσω να παριστάνω τον άρρωστο. Ρίχνω νερό στο πρόσωπό μου και το τρίβω μέχρι που το περισσότερο απ' το αίμα γουρουνιού και η περισσότερη λάσπη φεύγουν. Βγάζω τις αρβύλες μου, σηκώνω τους ψεύτικους πάτους, παίρνω τα μαχαίρια και τα χώνω στη ζώνη μου. Έπειτα ξαναφοράω τις αρβύλες μου. Στη συνέχεια λύνω το μαύρο πουκάμισο που έχω περασμένο γύρω από τη ζώνη μου και το φοράω, το κουμπώνω μέχρι ψηλά τον λαιμό και φοράω από πάνω τις τιράντες μου. Πιάνω τα μαλλιά μου σε μια σφιχτή αλογοουρά και χώνω την άκρη της στο πουκάμισό μου, ώστε να κολληήσει στην πλάτη μου.

Στο τέλος φοράω τα γάντια μου και δένω ένα μαύρο μαντίλι γύρω από τη μύτη και το στόμα μου. Αν με τσακώσει κανείς τώρα, θα αναγκαστώ να το βάλω στα πόδια. Καλύτερα να έχω καλυμμένο το πρόσωπό μου.

Όταν τελειώνω, ξεβιδώνω το κάλυμμα του αεραγωγού της τουαλέτας χρησιμοποιώντας τη μύτη του μαχαίριού μου. Έπειτα βγάζω την ταυτότητα του στρατιώτη, την καρφιστώνω στο κρεμαστό μενταγιόν μου και τρυπώνω με το κεφάλι στη σήραγγα του αεραγωγού.

Ο αέρας έχει παράξενη μυρωδιά και χαίρομαι που έχω το μαντίλι τυλιγμένο γύρω από το πρόσωπό μου. Προχωράω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Ο αεραγωγός δεν είναι πλατύτερος από μισό μέτρο. Κάθε φορά που προχωράω λίγα εκατοστά, αναγκάζομαι να κλείσω τα μάτια μου, να πιέσω τον εαυτό μου να πάρει ανάσα, και να του

θυμίσω ότι τα μεταλλικά τοιχώματα δεν κλείνουν γύρω μου. Δε χρειάζεται να πάω μακριά – οι αεραγωγοί δε φτάνουν ως τον τρίτο όροφο. Θέλω μόνο να προχωρήσω αρκετά ώστε να βγω σε ένα από τα κλιμακοστάσια του νοσοκομείου, μακριά από τους στρατιώτες του πρώτου ορόφου. Συνεχίζω με κόπο. Σκέφτομαι το πρόσωπο του Ίντεν, το φάρμακο που θα χρειαστούν εκείνος, ο Τζον και η μητέρα μου και το παράξενο Χ με τη γραμμή να το κόβει στη μέση.

Έπειτα από κάμποσα λεπτά, ο αεραγωγός καταλήγει σε αδιέξοδο. Κοιτάζω μέσα από τον ανεμιστήρα και στο λιγοστό φως διακρίνω τμήματα μιας καμπυλωτής σκάλας. Ο όροφος έχει ένα άσπιλο κατάλευκο χρώμα, που τον κάνει να δείχνει σχεδόν όμορφος, και –το σημαντικότερο– είναι άδειος. Μετρώ από μέσα μου μέχρι το τρία, έπειτα φέρνω τα χέρια μου όσο πιο πίσω μπορώ και σπρώχνω με δύναμη το κάλυμμα του αεραγωγού. Το καπάκι φεύγει απ' τη θέση του. Ρίχνω μια ματιά στο κλιμακοστάσιο· είναι ένας μεγάλος κυλινδρικός θάλαμος, με ψηλούς, σοβατισμένους τοίχους, μικροσκοπικούς φεγγίτες και μια τεράστια περιστρεφόμενη σκάλα.

Τώρα κινούμαι όσο πιο γρήγορα μπορώ, χωρίς ιδιαίτερες προφυλάξεις. *Τρέχω*. Στριμώχνομαι για να βγω από τον αεραγωγό και πετάγομαι στη σκάλα. Όταν φτάνω στα μισά, αρπάζομαι από το κιγκλίδωμα και με έναν πήδο βρίσκομαι στην αμέσως ψηλότερη στροφή. Οι κάμερες ασφαλείας πρέπει να έχουν ήδη εστιάσει επάνω μου. Από στιγμή σε στιγμή θα ακουστεί ο συναγερμός. Δεύτερος όροφος, τρίτος όροφος. Ο χρόνος μου τελειώνει. Καθώς πλησιάζω στην πόρτα του τρίτου ορόφου, αποσπώ την ταυτότητα από το μενταγιόν μου και κάνω μια στάση για όσο χρόνο χρειάζεται προκειμένου να την περάσω από τη μονάδα ανάγνωσης της πόρτας. Οι κάμερες ασφαλείας δεν έχουν ενεργοποιήσει έγκαιρα τον συναγερμό και οι πόρτες του κλιμακοστασίου παραμένουν ξεκληιδωτες. Η χειρολαβή κάνει ένα κλικ – έχω μπει μέσα. Ανοίγω διήπλιτα την πόρτα.

Βρίσκομαι σε ένα τεράστιο δωμάτιο γεμάτο σειρές από φορεία και χημικά που βράζουν κάτω από μεταλλικές κουκούλες. Γιατροί και στρατιώτες με κοιτάζουν με έκπληκτα βλήματα.

Αρπάζω το πρώτο άτομο που βλήπω μπροστά μου – έναν νεαρό γιατρό που στέκεται κοντά στην πόρτα. Πριν προλάβει κάποιος από τους στρατιώτες να στρέψει καταπάνω μας το όπλο του, βγάζω ένα απ' τα μαχαίρια μου και το κολλώ στον λαιμό του άντρα. Οι υπόλοιποι γιατροί και οι νοσοκόμες παγώνουν. Ακούγονται μερικά ουρλιαχτά.

«Αν ρίξετε, θα χτυπήσετε αυτόν αντί για μένα» φωνάζω στους στρατιώτες πίσω από το μαντίλι μου. Τώρα έχουν στρέψει τα όπλα τους καταπάνω μου. Νιώθω τον γιατρό να τρέμει στα χέρια μου.

Πιέζω ακόμα περισσότερο το μαχαίρι μου στον λαιμό του, προσέχοντας να μην τον κόψω. «Δε θα σου κάνω κακό» του ψιθυρίζω στο αυτί. «Πες μου πού βρίσκονται τα φάρμακα για την επιδημία».

Αφήνει ένα πνιχτό κλαψούρισμα και τον νιώθω να ιδρώνει κάτω από τη λαβή μου. Κάνει μια χειρονομία προς τα ψυγεία. Οι στρατιώτες εξακολουθούν να διστάζουν – όμως ένας απ' αυτούς μου φωνάζει: «Παράτα τον γιατρό! Σήκωσε ψηλά τα χέρια!».

Μου έρχεται να γελάσω. Ο συγκεκριμένος στρατιώτης πρέπει να είναι νεοσύλληκτος. Διασχίζω το δωμάτιο μαζί με τον γιατρό και σταματάω μπροστά στα ψυγεία. «Δείξε μου πού είναι». Ο γιατρός σηκώνει το τρεμάμενο χέρι του και ανοίγει το ψυγείο. Μια ανάσα παγωμένου αέρα μάς χτυπάει. Αναρωτιέμαι αν ο γιατρός μπορεί να καταλάβει πόσο γρήγορα χτυπάει αυτή τη στιγμή η καρδιά μου.

«Ορίστε» ψιθυρίζει. Παίρνω το βλέμμα μου από τους στρατιώτες για όσο χρειάζεται ώστε να δω τον γιατρό να δείχνει προς το επάνω ράφι του ψυγείου. Τα μισά φιαλίδια που βρίσκονται στο ράφι έχουν ετικέτες με το Χ με τη γραμμή: *Μεταλλαγμένα στελέχη του ιού Filoviridae*. Τα άλλα μισά έχουν μια ετικέτα που γράφει *θεραπείες*

11.30. Όμως όλα τα φιαλίδια είναι άδεια. Εξαντλημένα. Βρίζω μέσα απ' τα δόντια μου. Το βλέμμα μου ψάχνει τα υπόλοιπα ράφια – έχουν μόνο κατασταλτικά για την επιδημία και διάφορα παυσίπονα. Βρίζω ξανά. Τώρα είναι πολύ αργά για να κάνω πίσω.

«Θα σε αφήσω ελεύθερο» ψιθυρίζω στον γιατρό. «Σκύψε». Παύω να τον κρατάω και τον σπρώχνω με όση δύναμη χρειάζεται για να πέσει στα γόνατα.

Οι στρατιώτες ανοίγουν πυρ. Όμως είμαι προετοιμασμένος – σπεύδω να κρυφτώ πίσω από το ανοικτό ψυγείο και οι σφαίρες εξοστρακίζονται πάνω του. Αρπάζω κάμποσα φιαλίδια με κατασταλτικό και τα χώνω κάτω απ' το πουκάμισό μου. Έπειτα βγαίνω. Μία σφαίρα με βρίσκει ξώφαλητσα και νιώθω ένα οδυνηρό κάψιμο στο μπράτσο μου. Έχω σχεδόν φτάσει στην έξοδο.

Ένας συναγερμός αρχίζει να χτυπάει ενώ ορμάω προς την πόρτα που βγάζει στις σκάλες. Ακολουθεί μια συγχορδία από κλικ καθώς οι πόρτες του κλιμακοστασίου κλειδώνουν από μέσα. Είμαι παγιδευμένος. Οι στρατιώτες μπορούν να μπουν από οποιαδήποτε πόρτα αλλιά εγώ δεν μπορώ να βγω από το κλιμακοστάσιο. Φωνές και ποδοβολητά αντηχούν από το εσωτερικό του εργαστηρίου. Κάποιος φωνάζει «Είναι χτυπημένος!».

Το βλέμμα μου πέφτει στα μικροσκοπικά παράθυρα που υπάρχουν στους σοβαντισμένους τοίχους του κλιμακοστασίου. Είναι πολύ μακριά για να τα φτάσω από τη σκάλα. Σφίγγω τα δόντια μου, βγάζω το δεύτερο μαχαίρι μου και τώρα κρατάω από ένα σε κάθε χέρι. Προσεύχομαι ο σοβάς να είναι αρκετά μαλακός κι έπειτα πηδάω από τη σκάλα προς τον τοίχο.

Καρφώνω το ένα μαχαίρι στον σοβά. Από το πληγωμένο χέρι μου πετάγεται αίμα και η προσπάθεια με κάνει να ουρλιάξω. Κρέμομαι στο μέσον της απόστασης που χωρίζει το σημείο απ' όπου αρπάχτηκα και το παράθυρο. Κουνιέμαι μπρος πίσω όσο πιο δυνατά μπορώ.

Ο σοβάς υποχωρεί.

Πίσω μου ακούω την πόρτα του εργαστηρίου να ανοίγει και από μέσα της να ξεκύνονται στρατιώτες. Σφαίρες σφυρίζουν ολόγυρά μου. Σαλπάρω προς το παράθυρο και αφήνω το μαχαίρι μου καρφωμένο στον τοίχο.

Το παράθυρο γίνεται χίλια κομμάτια και ξαφνικά βρίσκομαι ξανά έξω στη νύχτα και πέφτω, πέφτω, πέφτω σαν αστέρι στον πρώτο όροφο. Ανοίγω διάπλατα το μακρυμάνικο πουκάμισό μου και το αφήνω να ανεμίσει πίσω μου, ενώ οι σκέψεις τρέχουν σαν τρελές στο μυαλό μου. Κράτα τα γόνατά σου λιγισμένα. Πέσε με τα πόδια. Χαλάρωσε τους μύς σου. Κάνε ό,τι μπορείς για να πέσεις με τις φτέρνες σου. Άσε το σώμα σου να κυλήσει. Το έδαφος έρχεται με ταχύτητα προς το μέρος μου. Προετοιμάζομαι.

Η πρόσκρουση με κάνει να βγάλω όλο τον αέρα από μέσα μου. Στριφογυρνάω τέσσερις φορές στο πάτωμα και κοπανάω στον τοίχο στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Για μια στιγμή μένω στο έδαφος, τυφλωμένος από την πρόσκρουση και εντελώς αβόητος. Ακούω θυμωμένες φωνές από το παράθυρο του τρίτου ορόφου, καθώς οι στρατιώτες συνειδητοποιούν ότι πρέπει να επιστρέψουν στο εργαστήριο για να κλείσουν τον συναγερμό. Οι αισθήσεις μου σταδιακά οξύνονται – τώρα αισθάνομαι έντονο πόνο στα πλευρά και στο μπράτσο μου. Χρησιμοποιώ το «καλό» μου χέρι για να σηκωθώ όρθιος και μορφάζω απ' τον πόνο. Νιώθω μια σουβλιά στα πλευρά μου. Νομίζω ότι έχω σπάσει ένα πλευρό. Όταν δοκιμάζω να σηκωθώ, αντιλαμβάνομαι ότι, εκτός των άλλων, έχω στραμπουλήξει τον ένα μου αστράγαλο. Δεν μπορώ να καταλάβω αν η αδρεναλίνη με εμποδίζει να αισθανθώ και τις υπόλοιπες συνέπειες της πτώσης μου.

Από τη γωνία του κτιρίου ακούγονται φωνές. Πιέζω τον εαυτό μου να σκεφτεί. Τώρα βρίσκομαι κοντά στο πίσω μέρος του κτιρίου κι έχω μπροστά μου κάμποσα σοκάκια που διακλαδίζονται, προτού

χαθούν στο σκοτάδι καθώς τα αφήνω πίσω μου. Προχωρώ κουτσαίνοντας προς τα εκεί.

Όταν γυρίζω το κεφάλι μου για να κοιτάξω πίσω μου, βλέπω μια μικρή ομάδα από στρατιώτες να τρέχουν προς το σημείο της πτώσης μου δείχνοντας τα σπασμένα γυαλιά και το αίμα. Ο ένας από τους στρατιώτες είναι ο νεαρός λοχαγός που είδα νωρίτερα, ο άντρας που λέγεται Μίτιας. Διατάζει τους άντρες του να αναπτυχθούν. Ταχύνω το βήμα μου, προσπαθώ να αγνοήσω τον πόνο. Προχωρώ σκυφτός, ώστε η μαύρη στολή και τα μαλλιά μου να με βοηθήσουν να χαθώ στο σκοτάδι. Τα μάτια μου εξακολουθούν να κοιτάζουν το έδαφος. Πρέπει να βρω κάποιο φρεάτιο υπονόμου.

Το περίγραμμα του οπτικού μου πεδίου αρχίζει να θολώνει. Κοιτάω το ένα μου χέρι πάνω στο αυτί μου και ψάχνω για αίμα. Τίποτε ακόμη, καλό σημάδι. Λίγες στιγμές αργότερα βλέπω το καπάκι ενός φρεατίου στον δρόμο. Ανασαίνω, διορθώνω το μαύρο μαντίλι που καλύπτει το πρόσωπό μου και σκύβω για να σηκώσω το καπάκι.

«Ακίνητος. Μην κάνεις ούτε βήμα».

Γυρίζω και βλέπω τον Μίτιας, τον νεαρό λοχαγό που είχα προσέξει στην είσοδο του νοσοκομείου, να στέκεται απέναντί μου. Το όπλο του σημαδεύει το στήθος μου, αλλιά, προς μεγάλη μου έκπληξη, δεν πυροβολεί. Σφίγγω τη λαβή του μοναδικού μαχαιριού που μου έχει απομείνει. Κάτι αλλιάζει στα μάτια του και καταλαβαίνω ότι με αναγνωρίζει, θυμάται το αγόρι που έπαιζε θέατρο για να τρυπώσει τρεκλίζοντας στο νοσοκομείο. Χαμογελάω· τώρα πια διαθέτω αρκετά τραύματα ώστε να έχω στ' αλήθεια ανάγκη από νοσηλεία.

Τα μάτια του Μίτιας γίνονται δύο σχισμές. «Ψηλά τα χέρια. Συληλαμβάνεσαι για κλοπή, φθορά και καταπάτηση ξένης περιουσίας».

«Δεν πρόκειται με πιάσεις ζωντανό».

«Πολύ θα το ήθελα να σε πιάσω νεκρό, αν το προτιμάς».

Στη συνέχεια όλα εξελίσσονται με καταγιστικό ρυθμό. Βλέπω τον Μίτιας να ετοιμάζεται να πυροβολήσει. Εκτοξεύω το μαχαίρι προς το μέρος του με όλη μου τη δύναμη. Πριν προλάβει να πατήσει τη σκανδάλη, το στιλέτο τον χτυπάει με δύναμη στον ώμο και πέφτει προς τα πίσω με έναν γδούπο. Δεν περιμένω να τον δω να σηκώνεται. Σκύβω, σηκώνω το καπάκι του φρεατίου και κατεβαίνω στη σκάλα και στο σκοτάδι. Έπειτα τραβάω το καπάκι του υπονόμου στη θέση του.

Τα τραύματά μου αρχίζουν να με πονούν. Προχωράω κουτσάινοντας στους υπονόμους με το οπτικό μου πεδίο να θολώνει και να καθαρίζει διαρκώς, ενώ έχω το ένα μου χέρι κολλημένο στο πλευρό μου. Προσέχω να μην αγγίξω τους τοίχους. Κάθε ανάσα με κάνει να πονάω. Θα *πρέπει* να έχω σπάσει ένα πλευρό. Ευτυχώς είμαι σε θέση να σκεφτώ προς ποια κατεύθυνση κινούμαι και προσπαθώ να επικεντρωθώ στην πορεία μου προς τον τομέα Λέικ. Η Τες θα είναι εκεί. Θα με βρει και θα με οδηγήσει στην ασφάλεια. Νομίζω πως ακούω τον ήχο των βημάτων πάνω απ' το κεφάλι μου, τις φωνές των στρατιωτών. Το δίκως άηλο, μέχρι τώρα θα έχουν ανακαλύψει τον Μίτιας, μπορεί και να έχουν κατέβει στους υπονόμους. Ίσως βρίσκονται ήδη στο κατόπι μου με ένα κοπάδι σκυλιά. Φροντίζω να κάνω πολλή ζιγκ ζαγκ και να προχωράω πλατσουρίζοντας στα βρόμικα νερά του υπονόμου. Πίσω μου ακούω παφλασμούς και αντίλαλο από φωνές. Συνεχίζω τις στροφές. Οι φωνές μοιάζουν να πλησιάζουν λιγάκι κι έπειτα απομακρύνονται. Κρατάω προσηλωμένο το μυαλό μου στην αρχική μου κατεύθυνση.

Θα είχε πολλή πλάκα —αλήθεια, δε θα είχε;— να ξεφύγω από το νοσοκομείο μόνο και μόνο για να πεθάνω εδώ κάτω, χαμένος σε έναν καταραμένο λαβύρινθο από υπονόμους.

Μετράω τα λεπτά για να εμποδίσω τον εαυτό μου να λιποθυμήσει. Πέντε λεπτά, δέκα λεπτά, τριάντα λεπτά, μία ώρα. Τα βήματα

πίσω μου ακούγονται τώρα πολύ μακριά, σαν να ακολουθούν διαφορετικό δρόμο από τον δικό μου. Μερικές φορές ακούω αλλόκοτους ήχους, σαν από δοκιμαστικό σωλήνα που κοχλάζει, κι ένα βογκηκτό από βαλβίδες ατμού, που μοιάζει με εκτόνωση αερίων. Ακούγεται κατά διαστήματα. Δύο ώρες. Δυόμισι ώρες. Όταν βλέπω την επόμενη σκάλα που οδηγεί στην επιφάνεια, παίρνω το ρίσκο και ανεβαίνω. Τώρα κινδυνεύω σ' αλήθεια να λιποθυμήσω. Αντλώ όλη τη δύναμη που μου απομένει για να συρθώ έξω στον δρόμο. Βγαίνω σε ένα σκοτεινό στενό. Όταν ξαναβρίσκω την ανάσα μου, ανοιγοκλείνω τα μάτια για να καθαρίσω το οπτικό μου πεδίο και να μελετήσω το περιβάλλον.

Λίγα τετράγωνα παρακάτω βλέπω τον Σταθμό Γιούνιον. Δεν είμαι μακριά. Η Τες θα είναι εκεί και θα με περιμένει.

Τρία τετράγωνα απομένουν. Δύο.

Ένα τετράγωνο ακόμα. Δεν μπορώ να αντέξω άλλο. Βρίσκω ένα σκοτεινό σημείο ενός στενού και καταρρέω. Το τελευταίο πράγμα που βλέπω είναι η φιγούρα ενός κοριτσιού πέρα μακριά. Μπορεί και να έρχεται προς το μέρος μου. Κουλουριάζομαι και αρχίζω να χάνω τις αισθήσεις μου.

Προτού λιποθυμήσω, συνειδητοποιώ ότι το μενταγιόν μου δεν κρέμεται πια στον λαιμό μου.